

massa en een 'tijdclont'. Tijdclonten (er werden er in totaal door SOE twaalfmiljoen vervaardigd) hadden de vorm van een vulpen waarvan de kleur aangaf, hoeveel tijd er zou verstrijken voordat de 'lont' de massa tot ontploffing zou brengen. De maximumtijd was twee weken. De explosieve massa bestond uit een synthetische stof die met een explosief middel gemengd was; het geheel zag er uit als boter maar was nog kneedbaarder. Tot ontploffing kwam die massa alleen als de lont in werking was getreden; werd zij door een kogel getroffen, dan had dat geen enkel effect. Aan de massa kon men, als ware het deeg, elke vorm geven die men wenste. Men kon de massa aan metaal bevestigen met vaseline, met plakband, zelfs met plakpapier. SOE maakte ook dozen met een kilo van dat 'deeg' waaraan zes sterke magneten vastzaten; zulk een doos kon men onder water aan een schip 'plakken' en kwam de massa dan later tot ontploffing, dan zonk het schip naar de bodem.

Daarnaast vervaardigde SOE brandbommen in miniatuurformaat (men kon ze in de zak van zijn jas doen) die na een bepaald tijdsverloop (dat kon variëren van een halve minuut tot een etmaal) bijna een minuut lang hevig brandden. SOE maakte ook 'gewone' brandbommen. Voorts nog 'bandenspringers': explosieve middelen met een 'drukclont' die ontploften als een auto over ze heen reed, en metalen 'bandenspringers'.

Geheime agenten die deze sabotagemiddelen moesten toepassen of anderen in het gebruik ervan onderwijzen, kregen er op een speciale opleidingsschool van SOE grondig les in; daar werd hun ook geleerd, welke onderdelen van een fabrieksmachinerie of van een locomotief of van een brug het meest kwetsbaar waren.

Dat zowel de vernuftige sabotagemiddelen als de wijze waarop men ze had leren hanteren, bij diegenen die als geheim agent uitgezonden zouden worden, vertrouwen wekten in de organisatie, welke hun hun belangrijke missie toevertrouwd had, spreekt vanzelf. Misschien gold dit wel in het bijzonder voor diegenen die een opmerkelijke vinding van SOE meekregen: het z.g. 'Eureka'-apparaat. Dit was een ca. 40 kilo wegend radar-baken dat op een afstand van 100 kilometer een corresponderend apparaat, 'Rebecca', in werking stelde dat zich aan boord van een vliegtuig bevond; het vliegtuig kon dan op tweehonderd meter nauwkeurig de plaats bereiken waar een geheime agent of een hoeveelheid sabotagemiddelen en wapens afgeworpen moest worden. In beide apparaten was een explosieve lading aanwezig zodat zij, wanneer gevaar bestond dat zij in vijandelijke handen zouden vallen, met een druk op de knop vernietigd konden worden.

Kwam dan de dag waarop een geheime agent, hetzij van SOE, hetzij van MI-6 of MI-9, gedropt zou worden, dan moest hij zich naar een vliegveld begeven, waar, althans tot januari '44, de twee enige RAF-eskaders gepos-